

Hvis det er rigtigt, at man på det tidspunkt var klar over, at Poul Eefsen skulle undersøge sig selv – det kan der være tvivl om, men det har man senere givet udtryk for i »pengeskabsnotaterne« – hvad gjorde man så for at forhindre en så åbenlys vildledning af henholdsvis lokalnævnet, Retsudvalget og offentligheden? Og endnu en gang af offentligheden, da det jo har vist sig, at den daværende justitsminister og på nuværende tidspunkt Folketingets formand, hr. Erling Olsen, ikke kunne læse indenad, da han læste redegørelsen fra Asbjørn Jensen, og stadig væk mente, at det var Rigspolitiet, der havde forestået undersøgelsen, sådan som det blev offentliggjort i pressemeddelelsen? Det er den ene side af sagen.

Og vi bliver nødt til at slå fast, at den anden side af sagen altså er, at uanset hvad man for et år siden kom i tanke om at der måtte stå i retsplejelovens § 114 – tror jeg det er – om at undersøge Københavns Politis undersøgelse, kan det vel aldrig være meningen, at politidirektøren skulle være så beskyttet af retsplejeloven, at han kunne unddrage sig enhver undersøgelse foretaget af andre end sig selv. Uanset hvilket flertal der har været herinde på det tidspunkt, kan man vel ikke have vedtaget så vanvittig en retsplejelov her i Folketinget.

Så brugen af retsplejelovens § 114 – mener jeg at huske det er – var det temmelig bims at få med i den sammenhæng, men det vil vi da gerne høre noget om. Men i hvert fald skal vi have klarhed over, hvad Justitsministeriet gjorde for at forhindre den daværende justitsminister i en så åbenlys vildledning.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg vil også godt deltage i forsøgene på at få hr. Helge Adam Møller til at forstå det her, men jeg er ked af, at jeg ikke har pap og saks med, for så kunne jeg måske klippe det ud i pap.

Men det, der er sagen her, er jo, at Københavns politidirektør få timer efter forløbet på Nørrebro afleverer en redegørelse, som så senere skal undersøges af Asbjørn Jensen, og som også drejer sig om politidirektøren selv og ikke bare om de menige politifolk derude – det var der i hvert fald mange der mente – og det er derfor, det i bemærkningerne er understreget, at dette kommissorium også drejer sig om de ledelsesmæssige dispositioner.

Der må det da være klart for enhver, at det så ikke kan være tilstrækkeligt, at den, der havde

ansvaret for de ledelsesmæssige dispositioner og selv disponerede undervejs, også skulle stå for afhøringen af sig selv. Det må da i hvert fald op på næste plan, nemlig som minimum Rigspolitichefen eller – som jeg ser det – allerhelst en ikkestatslig organisation, altså noget, der ligger uden for statsapparatet, men det er nok umuligt.

Jeg kan se, at hr. Helge Adam Møller allerede har meldt sig for en kort bemærkning, men det bliver jo sikkert ikke noget med, at han siger: Nåh ja, nu forstår jeg det.

Lad mig så sige til fru Pia Kjærsgaard, at ganske vist har fru Pia Kjærsgaard skiftet parti, siden der blev dannet regering, men det kan da ikke være røget ud af fru Pia Kjærsgaards erindring, at de, der pegede på denne statsminister, bl.a. var SF og Enhedslisten. Vi indgår i et valgforbund, og en stemme er en stemme, og når vi får en støtte til noget, så får vi den da. Alt andet er da dobbeltmoral – henvendt til dem, der ellers stemmer sammen med Enhedslisten en gang imellem.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Man har åbenbart én moral, når det gælder en selv og en anden, når det gælder politiet.

Lad os nu tage det her hus, Folketinget. Jeg synes, jeg kan mindes et antal undersøgelser, hvor vi har nedsat en komité bestående af et antal folketingsmedlemmer, der skal undersøge andre folketingsmedlemmers forhold, og vi er faktisk kun 179 her.

Må jeg minde om Stavadsagen og Thulesagen: Thulesagen angik nogle folketingsmedlemmer, som samtidig var ministre. Stavadsagen angik et nuværende folketingsmedlem, som tidligere var minister. Det synes vi altså er i orden at nogle kolleger så tæt på kan bedømme, og det kunne man vel i virkeligheden sætte et langt større spørgsmålstejn ved. Hvorfor skulle det være værre eller for den sags skyld bedre, at en eller anden kriminalkommissær i en styrke på 3.000 mand – som eksempelvis bor i Helsingør, men altså hører under Københavns Politi – foretager en afhøring af nogle personer, han aldrig nogen sinde har set, end hvis det var en kriminalkommissær, som tilfældigvis hørte under Rigspolitiet, men boede i København, der foretog den samme afhøring? Jeg har svært ved at se det.

Og så må jeg lige gøre opmærksom på, at justitsministeren har oplyst til Retsudvalget – og det er rigtigt, det tror jeg i hvert fald, og jeg har